

for det er jeg sikker på at vi alle sammen har en interesse i.

Men i stedet for at skyde efter det her forslag med argumenter om, at det vil give amerikanske tilstande, så synes jeg hellere, at skatteministeren og hr. Frank Aaen skulle forholde sig til den kendsgerning, at der altså er nogle mennesker uden for dette her hus, som lider under, at vi ikke kan tage os sammen og få et velfungerende sundhedssystem i Danmark.

Og når nu det her ikke duer, ja, så udbedes altså forslag til, hvad det så er, der skal til for at få noget, der er bedre. For det, vi kender i dag, er ikke godt nok.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 28:

Forslag til folketingsbeslutning om vurdering af små landbrugsejendomme efter bondegårdsreglen.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 29/10 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Fremskridtspartiets forslag er også her en gennemførelse af et beslutningsforslag, der blev fremsat i sidste folketingssamling.

Forslaget går ud på at pålægge regeringen at fremsætte et lovforslag, som sikrer, at små landbrugsejendomme, hvorpå der er landbrugspligt og bopælspligt, vurderes efter den såkaldte bondegårdsregel.

Forslagsstillerne finder, at vurderingen af de mindre landbrugsejendomme er urimelig og ofte meget tilfældig. De finder derfor, at alle ejendomme, der er omfattet af landbrugslovens landbrugspligt, bør vurderes som en landbrugsejendom, da den positive udvikling i landdistrikterne skal fastholdes.

Efter vurderingsloven afgør de statslige vurderingsråd efter et konkret skøn, om en given ejendom er helt eller delvis landbrugsmæssigt benyttet. Hvis den landbrugsmæssige benyttelse af ejendommen efter et sådant konkret skøn er helt underordnet i forhold til beboelsesmomentet, anses ejendommen for at være en beboelsesejendom.

Forslagsstillerne foreslår, at vurderingsmyndighederne i stedet skal følge reglerne i landbrugsloven for landbrugspligt for en ejendom.

Det er for mig at se ikke nogen farbar vej. Jeg kan blot illustrere det med, at ejere af landbrugsejendomme mellem ½ ha og 2 ha efter landbrugsloven selv kan vælge, om ejendommen skal være omfattet af landbrugspligten. Hvis beslutningsforslaget blev vedtaget, ville det medføre, at disse ejere frit kunne vælge deres ejendomsbeskatning; og regeringen ønsker ikke at gøre ejendomsbeskatningen til et tag selv-bord.

Det er efter min opfattelse fortsat naturligt, at der er en forskellig praksis for, hvad der anses for landbrugsejendom i vurderingslovens forstand og i landbrugslovens forstand. Det er jo forskellige hensyn, der er bærende elementer på de to lovområder. Landbrugsloven regulerer muligheder for at drive landbrugsvirksomhed og for at fastholde jorden under landbrugspligten, mens vurderingsloven ser på den faktiske brug af den pågældende ejendom.

For mig er det af væsentlig betydning, at vurderingsmyndighederne ikke fratages muligheden for at foretage et konkret skøn over en ejendoms anvendelse. Det er ikke rimeligt, at en landmand, der i 40 år har drevet en mindre landbrugsejendom uden væsentlige ændringer i driften, skal se sin ejendom blive vurderet som parcelhus efter nogle generelle regler. Derimod kan det være rimeligt, at det ved salg af ejendommen overvejes, om den fortsat skal vurderes som landbrugsejendom. Det er jo ikke sikkert, at den nye ejer vil drive landbrug; ejendommen kan jo være købt alene med boligformål for øje.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget nævner forslagsstillerne, at problemerne kan

løses ved indsættelse af en værnsregel. Værnsreglen skal gå ud på, at bondegårdsreglen kun skal gælde for de personer, som rent faktisk dyrker landbrug. Der henvises her til det svar, som jeg sidst, forslaget blev behandlet, gav Folketingets Skatteudvalg. Der nævnes i svaret bl.a. som mulighed en definition af minimumskravene til omfanget af den landbrugsmæssige virksomhed eller indbyggelse af en fast arealgrænse. Forslagsstillerne glemmer blot her at nævne, at det også fremgår af svaret, at Skatteministeriet ikke kan anbefale nogen af de andre af de i svaret nævnte løsningsmuligheder. En gennemførelse af disse ville ganske simpelt kunne resultere i, at nogle ejendomme, der reelt set drives som landbrug, ikke vil blive anset som landbrug, mens ejendomme, der reelt set ikke drives som landbrug, vil blive anset som landbrug.

Derudover nævnes det i bemærkningerne, at der for at undgå misbrug kan indsættes maksimumsgrænser for ejendomsværdien af de ejendomme, der skal være omfattet af ordningen. Her glemmer forslagsstillerne at nævne, at det vil betyde, at der fremover skal foretages to typer vurderinger af de nævnte ejendomme, hvis ikke reglen skal medføre, at store, dyre landbrug pludselig skal anses for at være parcelhuse. Vurderingsrådene skal således dels vurdere, om en ejendom er et landbrug efter de nugældende regler, dels om ejendommen er et landbrug efter de nye regler. Hvis ejendommen alene er et landbrug efter de nye regler, vil ejendommen kun være omfattet af ordningen, hvis ejendomsværdien ikke overstiger maksimumsgrensen, og så er der slet ikke taget stilling til, hvilken ejendomsværdi der skal bruges ved fastsættelse af maksimumsgrensen.

Hvis vi skal følge forslagsstillerne intentioner, vil vi derfor skulle opbygge en stor, dyr maskine, som vi slet ikke kan være sikre på løser de problemer, som forslagsstillerne giver udtryk for at de ønsker at få løst.

At ejere af mindre landbrug har en interesse i at få den lempeligste beskatning også efter vurderingsloven, ja, det er forståeligt. Spørgsmålet er blot, om det også er rimeligt.

Dermed ikke være sagt, at de nuværende regler er gode nok. Jeg er indstillet på allerede nu at overveje visse ændringer. Det drejer sig om den del af grunden, der skal indgå ved beregningen af lejeværdien, og som fra år 2000 skal indgå i beregningen af ejendomsværdiskatten. Det grundareal, der knytter sig til en

ejendom på landet, er ofte væsentlig større end det grundareal, der knytter sig til et traditionelt parcelhus. Jeg er derfor indstillet på at ændre vurderingsreglerne, således at kun en del af dette grundareal indgår ved beregningen af lejeværdien. Det svarer i øvrigt til de overvejelser, jeg også har om at ændre vurderingen af vindmølleparceller. Jeg finder det heller ikke her rimeligt, at disse indgår i grundlaget for lejeværdiberegningen.

Sammenfattende kan jeg sige, at regeringen fortsat ikke kan anbefale, at beslutningsforslaget vedtages. Derimod er regeringen indstillet på at ændre reglerne for beregningen af lejeværdi for ejendomme i landzone, således at kun en del af grundarealet indgår i lejeværdiberegningen.

Som jeg oplyste, sidst vi diskuterede forslaget i april måned, er der et udvalgsarbejde i gang med deltagelse af eksterne repræsentanter, som ser på vurderingsområdet. Udvalgsarbejdet bliver senere færdigt end forventet i foråret. Derfor er jeg også parat til at drøfte med partierne, om vi skal gennemføre de nævnte ændringer allerede i denne folketingssamling, eller om vi skal afvente udvalgets konklusioner og herefter i sin helhed se på, hvilke ændringer det mere bredt ville være fornuftige at gennemføre på vurderingsområdet.

Jeg ser frem til en fornuftig dialog med partierne om det videre arbejde i forbindelse med udvalgsbehandlingen.

Anna-Marie Hansen (S):

Beslutningsforslaget er en genfremsættelse fra folketingsåret 1997-98, 2. samling. Fremskridtspartiet foreslår, at Folketinget pålægger regeringen at fremsætte lovforslag, som sikrer, at små landbrugsejendomme med landbrugs- og bopælspligt bliver vurderet efter den såkaldte bondegårdsregel.

For Socialdemokratiet er det afgørende i vurderingen af små landbrugsejendomme, om ejendommen anvendes landbrugsmæssigt. Og dette bør efter vores opfattelse afgøres ved en konkret vurdering. Vi finder det ikke rimeligt at give frit valg for, hvorvidt den enkelte ønsker vurderingen foretaget efter bondegårdsreglen.

I Socialdemokratiet finder vi, at landbrugsejendomme, der har karakter af parcelhus, bør vurderes som sådan. Denne betragtning skal ses i sammenhæng med, at der ikke bør være vurderingsmæssig forskel på boligudgifter, hvad

enten man vælger at bo i et traditionelt parcelhus eller i en nedlagt landbrugsejendom.

Socialdemokratiet kan ikke tilslutte sig forslaget, men vil afvente det udvalgsarbejde, som den tidligere skatteminister har sat i gang, ligesom vi vil afvente skatteministerens udspil til ændringer i vurderingsreglerne.

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg tror rent faktisk, det er tredje gang, vi førstebehandler det her beslutningsforslag. Der er jo nogle, der mener, at tredje gang er lykkens gang, så nu får vi se. Men problemet er en fortsat diskussion af, hvornår en landbrugsejendom skal omvurderes til et parcelhus med de økonomiske konsekvenser, det så får for ejeren i form af en væsentlig højere lejeværdi.

Jeg vil ikke gentage argumenterne fra Venstre for vores tilsagn om støtte til intentionerne i beslutningsforslaget, men blot nævne, at vi finder det lidt pudsigt, at der overhovedet ikke er nogen korrespondance imellem lovgivningen på fødevareministerens område og lovgivningen på skatteministerens område, når det drejer sig om vurdering af de her parcelhuse.

Det virker jo fuldstændig grotesk, at man ved en omvurdering kan komme til at bo i et parcelhus med landbrugspligt og leve med de restriktioner, som landbrugspligten pålægger. Og der tænker jeg i første omgang på bopælspligten. I realiteten bliver man jo stavnsbundet til den ejendom. Man kan f.eks. ikke flytte fra den og leje den ud. Derfor må der selvfølgelig gives muligheder for at få landbrugsloven ophævet, når en landbrugsejendom bliver omvurderet til parcelhus. Ellers mangler den korrespondance, vil jeg sige til skatteministeren, som jeg nævnede før.

I øvrigt mener jeg også, der kan være nogle uafklarede spørgsmål i forbindelse med beskattningen ved afhændelse af den her type ejendomme. Ministeren nævnede det her vurderingsudvalg, som er nedsat, og nu forstår jeg, at den betænkning, som man havde stipuleret skulle komme her først i det nye år, vil være forsinket. Men jeg kan da fæste min lid til, at nogle af de konklusioner i betænkningen eventuelt også vil kunne bruges til at få sat fokus på de problemer, som omvurderingerne jo uomtvistelig medfører.

Fra Venstres side er vi, ligesom vi har været det tidligere, parat til at prøve at få løst de her problemer med de her, jeg ved ikke, om man kan kalde det hybridejendomme, så vi kan sik-

re, at der fortsat er nogle, der vil bo i landdistrikterne, for der er vel ikke nogen, der har intentioner eller ønske om, at vi får en ødegårdsproblematik herhjemme.

Men så hørte jeg skatteministeren i sit indlæg komme med en vis åbning, der skulle sikre, at man ikke får vurderet hele tilliggendet som grundværdi til stuehuset, eller hvad man nu måtte kalde det. Og det er selvfølgelig en åbning, som ministeren kommer med, der kan afbøde de værste konsekvenser af de forhold, vi kender i dag. Så Venstre er i hvert fald parat til at gå ind i udvalgsarbejdet med åbent sind og prøve at få løst de her problemer på den mest optimale måde.

På vegne af CD's ordfører skal jeg blot meddele, at CD's holdning er sammenfaldende med Venstres.

Brian Mikkelsen (KF):

Det her beslutningsforslag har jo været til behandling et par gange før i Folketingssalen, som vi også har hørt. De andre gange har vi i Det Konservative Folkeparti været positive, og det er vi stadig væk.

Vi synes, at det er betænkeligt, når man taler så meget om landdistriktområdernes muligheder for at udvikle sig, at vi skal gøre noget for at flytte institutioner ud osv. osv. og gøre det mere attraktivt for familier at bo derude, at man så oplever, at en masse familier kommer i klemme ved de forskellige vurderinger, når man skifter status for ejendommen fra landbrugs-ejendom til beboelsesejendom.

Der må kunne findes nogle ordninger, nogle regler, nogle overgangsordninger, som sikrer, at der stadig væk er en ordentlig motivation for specielt unge familier til at flytte ud på landet. Og det kunne være ved f.eks. at gennemføre den såkaldte bondegårdsregel for de små landbrugsejendomme. Så i henhold til, hvad vi tidligere har sagt på det her område, må jeg sige, at vi stadig væk er stærke fortalere for det her beslutningsforslag.

Aage Frandsen (SF):

SF har tidligere, hvor et beslutningsforslag af den her karakter og med det her indhold har været til behandling, sagt, at her var der tale om nogle problemer, vi godt ville kigge på. Men ikke sådan, som det her er foreslået skulle være løsningen.

Vi har henholdt os til, at skatteministeren har et udvalgsarbejde i gang, hvor der deltager folk

fra Skatteministeriet og udefra, og jeg har forstået, at det trækker lidt længere ud end forventet. Det, som er vigtigt ved sådan et udvalgsarbejde, er, at man får gennemtygget tingene, og når vi lægger vægt på her i Folketinget, at vi skal have kvalitet i lovgivningen, er det også vigtigt, at udvalgsarbejdet bliver færdiggjort, og at helheden bliver sikret.

Omvendt er det selvfølgelig også sådan, at hvis der er noget, som skatteministeren ved, at man kan isolere nu og løse problemet, før udvalgsarbejdet er helt færdigt, er der jo ikke noget til hinder for, at man kan gøre det. Vi skal jo ikke sige ud fra en principiel opfattelse af, at lovgivningen skal være af en vis kvalitet, at vi venter med det hele, hvis det er sådan – som skatteministeren antydede – at der godt kan trækkes noget ud, så vi kunne løse et af de problemer, som nogle måske opfatter som et større problem, end vi gør.

Hvis skatteministeren mener, at der er mulighed for at tage noget af problemet væk, kunne det jo også være, at vi blev fri for at se beslutningsforslaget igen inden længe. Så kunne det måske ske i to tempi, nemlig at der var noget, man klarede allerede i denne folketings-samling – jeg forstod, at det nok kunne lade sig gøre – og så gjorde udvalgsarbejdet færdigt og kom med et samlet udspil i næste folketings-samling. Det vil i hvert fald være min opfordring til regeringen, for det skal jo ikke være sådan, at bare fordi man ikke er helt enig i det, der ligger her, berører man ikke de problemer, som vi alle sammen siger godt kan være til stede. Men løsningen er ikke det forslag, som foreligger fra Fremskridtspartiets side.

Klaus Kjær (DF):

Der er behov for et beslutningsforslag som det fremsatte, fordi praksis vedrørende vurderingen er forskellig og vilkårlig fra vurderingsråd til vurderingsråd.

Ifølge den i bemærkningerne citerede landsretsdom fra 1993 er ejendomme med jordtilliggende på under 10 tdr. land, der ikke dyrkes som landbrug, at betragte som parcelhus, mens Landsskatteretten i 1997 har afgjort en sag, som omhandlede en typisk lille landbrugs-ejendom på 2½ ha, og ført den tilbage til landbrugsstatus. Ved denne afgørelse lagde Landsskatteretten vægt på det forhold, at ejeren havde beboet ejendommen meget længe. Det kan ikke være meningen, at sådanne tilfældigheder med forskellige myndigheders vurderinger, alt

efter hvad myndigheden nu mener, der skal lægges vægt på, er udslagsgivende for den praksis, der må gælde på området.

Under alle omstændigheder vil Landsskatterettens afgørelse fra 1997 bevirke, at unge familier, som vælger at købe hus på landet, sætte det i stand og måske supplere deres indtægt ved lidt stalddørssalg og ved at dyrke jorden til eget forbrug, pludselig fra den ene dag til den anden, risikerer at få et ganske alvorligt skattesmæk. Nu er det ikke længere en mark med en måske forsømt landbrugsejendom, men et parcelhus med en dertil hørende enormt stor grund. Problemet er stort, idet der efter det oplyste alene ved 20. alm. vurdering skete ændringer for 4.592 ejendommers vedkommende, således at disse i stedet for at blive betragtet som landbrugsejendomme pludselig blev beboelsesejendomme. Klageprocenten er for denne problemstillings vedkommende 15 gange større end ved andre klager over vurderingen af fast ejendom. Alene i 1. vurderingskreds skete der påklage i over halvdelen af tilfældene.

I beslutningsforslaget opfordres der til at genindføre den såkaldte bondegårdsregel for de små landbrugsejendomme. Skatteministeren har selv anført i et svar til Skatteudvalget, at dette rent teknisk godt kan lade sig gøre, f.eks. ved, at der i lovgivningen defineres minimumskrav til omfanget af den landbrugsmæssige virksomhed, eller at der indbygges en arealgrænse i vurderingsloven på eksempelvis 2 ha, ligesom der i øvrigt godt kan indbygges en øvre beløbsgrænse for ejendommens værdi for at undgå misbrug i form af skattetækning.

Såfremt beslutningsforslaget ikke vedtages, kan man frygte, at mange familier, specielt helt unge familier med et beskedent indtægtsgrundlag, fuldstændig får smadret deres økonomi. Ud over de menneskelige tragedier med gældsstiftelse, tvangsauktion osv. vil en opretholdelse af den vilkårlige beskatning for disse små ejendomme i høj grad også medvirke til en flugt fra og ødelæggelse af de små landsbymiljøer – en tendens, som regeringspartierne normalt anser for at være uheldig, men som uvægerligt vil blive en konsekvens, hvis man ikke gør noget ved problemet.

Jeg er naturligvis glad for, at skatteministeren i dag her fra talerstolen har tilkendegivet, at han er villig til at åbne op for eller i det mindste måske drøfte mulighederne for lempelser i form af en differentieret beskatning. Det lyder interessant, og vi har ikke nogen ultimative krav fra

Dansk Folkepartis side. Vi vil godt under udvalgsbehandlingen være med til at forhandle en lempeligere løsning på plads, men vi må helt konkret se på, hvilke forslag der bliver fremlagt, som skatteministeren her i dag har åbnet lidt op for.

Morten Helveg Petersen (RV):

Heller ikke denne gang kan Det Radikale Venstre støtte Fremskridtspartiets forslag. Vi finder det naturligt, at det fortsat er de statslige vurderingsråd, der afgør, om en ejendom må anvendes primært med landbrugsformål for øje, eller om det er beboelseshensyn, der er det afgørende.

Der er helt grundlæggende tale om to vidt forskellige hensyn, som ligger til grund for, hvorledes en landbrugsejendom vurderes, og dermed om det er landbrugsloven eller vurderingsloven, der skal anvendes i det enkelte tilfælde, og overordnet set skal det efter Det Radikale Venstres opfattelse fortsat være muligt for vurderingsmyndighederne at anlægge et konkret skøn over en ejendoms anvendelse og dermed anvende begge lovsæt i vurderingspraksis.

Hvad angår forslagsstillernes bekymring om reglerne for beregning af lejeværdi for ejendomme i landzone, vil vi i Det Radikale Venstre i det videre udvalgsarbejde være åbne for en ændring af reglerne, men vi kan ikke støtte forslaget, som det ligger her.

Frank Aaen (EL):

Sidste gang, dette forslag var til behandling, var vi enige i problematikken, og vi var enige i, at der skulle findes en løsning. Vi gav også tilsagn om at afvente det udvalgsarbejde, skatteministeren redegjorde for i sit indlæg, men vi kan forstå, at arbejdet er trukket lidt ud. Det er jo, hvad der kan ske.

Vores indstilling er nu – også for at løsningen ikke bare skal trækkes ud måned efter måned – at hvis det sagligt kan lade sig gøre, bør der gennemføres en ændring af reglerne i indeværende samling. Vi ser faktisk frem til, at skatteministeren iværksætter forhandling og fremsætter et forslag, der sikrer, at vi så hurtigt som muligt får løst det problem, der er peget på.

Vi vil ikke støtte dette forslag, fordi vi ikke er overbevist om, at det lige er den måde, løsningen skal skrues sammen på, men vi er enige i, at problemet skal løses, og vi opfordrer skatteministeren til at tage et hurtigt initiativ.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Der er nogle gode og rigtige intentioner i dette forslag; det sagde vi, sidste gang det blev behandlet, og det gentager vi nu. Selvfølgelig den tanke, der er argumenteret for i forslaget, nemlig at unge familier skal kunne drive et deltidslandbrug ved siden af deres arbejde, flytte ud og renovere osv., er en god udvikling, som vi gerne vil fremme.

Det er klart, at der kommer nogle grænsetilfælde, men så må vi jo se at finde en løsning. Det er jo ikke meningen, at man skal købe en landbrugsejendom og så indrette festsal i stalden osv. og reelt ikke drive landbrug, så det bliver et parcelhus, man indretter under dække af bondegårdsreglen. Det må være muligt at finde nogle afgrænsningsmodeller.

Vi mener, at sådan som reglerne er nu, påpeger forslaget nogle urimeligheder, og dem vil vi gerne medvirke til at afhjælpe. Derfor håber vi, at der i løbet af udvalgsarbejdet kan fremkomme en klar indstilling, som lever op til de rigtige intentioner i forslaget.

Kim Behnke (FP):

Tredje gang er jo lykkens gang!

Første gang, vi fremsatte nærværende beslutningsforslag, blev det af et stort flertal i Folketinget mødt med et skuldertræk; man forestillede sig ikke, at der var nogen problemer af nævneværdig grad. Anden gang, vi fremsatte forslaget, var der faktisk et flertal, der erkendte, at der var et problem, men man syntes ikke, at den løsningsmodel, Fremskridtspartiet havde fremlagt, var tilfredsstillende. Og nu tredje gang sker der ikke bare det, at det samme flertal erklærer, at der er et problem, men nu har vi også fået skatteministeren i tale, og han viser vilje til at se på sagen og få gennemført nogle nødvendige ændringer.

Sådan skal det selvfølgelig også være i et folkestyre som det danske. Tingene skal modnes, og en gang imellem kan vi jo fra Fremskridtspartiets side godt ærgre os over, at modningstiden er lidt lang, men det er der nok ikke noget at gøre ved.

Skatteministeren sagde, at hvis de modeller, der er nævnt i bemærkningerne, bliver benyttet, er han bange for, at det bliver et tag selv-bord. Det er netop derfor, vi ønsker, at der skal være nogle værneregler i den lovgivning, som i givet fald måtte komme efter en vedtagelse af beslutningsforslaget.

Skatteministeren brugte det argument, at hvis man går ind for en eller flere af de tre modeller, der er skitseret, er der nogle, der vil komme i klemme, fordi der efter skatteministerens mening kan ske det, at nogle reelle landbrug bliver omvurderet og kommer økonomisk i klemme, og andre, som ikke bliver vurderet, også kommer økonomisk i klemme. Jeg synes, det er et dårligt argument, skatteministeren møder op med her i Folketingssalen, for sagen er jo, at hvis myndighederne foretager en omvurdering, og borgeren klager, sker der en fornyet behandling. Der er jo ingen automatik i de ting, og det er i hvert fald ikke vores opfattelse, at der skal være det, så det skrækszenario, som skatteministeren tegnede om disse tusinder af ejendomme og beboere, der kunne komme i klemme, forestiller vi os bestemt ikke bliver tilfældet.

Til gengæld var skatteministeren også inde på det forhold, at der ofte hører væsentlig mere jord til et nedlagt husmandssted end til et traditionelt parcelhus. Det er jo en rigtig iagttagelse, og skulle regeringen være moden til at komme med et forslag, som betyder, at man foretager en anden skatteberegning end i dag, er det selvfølgelig en god idé, som vi bør arbejde videre med.

Men der er fortsat nogle problemer, som ændringer vedrørende grundarealerne ikke kan løse, og det er de problemer, som Venstres ordfører, fru Mariann Fischer Boel, ganske rigtigt gjorde opmærksom på, nemlig bopælspligten og det forhold, at landbrugsloven fortsat gælder for den pågældende ejendom, selv om den skattemæssigt bliver betragtet som et parcelhus. Derfor bliver skatteministeren nødt til på et eller andet tidspunkt at spise en økologisk gulerod sammen med fødevarerministeren og finde ud af, om det er den ene eller den anden bestemmelse, der skal være gældende, for i øjeblikket bliver de mennesker, der er tale om, ramt to gange. Først bliver de ramt af en bopælspligt, som gør, at de skal bebo ejendommen, og af en landbrugspligt, som giver en masse restriktive regler for, hvad de må bruge jorden til osv., og derefter bliver de ramt af skatteministeren med et krav om betaling af ejendomsskatter osv., som om det var et traditionelt parcelhus. Begge dele kan ikke være rigtige på samme tid, og derfor bør det være sådan, at man foretager en afklaring: Enten-eller.

Vores opfattelse er selvfølgelig, at de pågældende personer skal have mulighed for at drive disse små kald, de hobbylandbrug eller de små

økologiske landbrug, så vi – som Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Kofod-Svendsen, netop var inde på – kan sikre, at der ude omkring i landområderne, i de små landsbyer er en fortsat beboelse. Det er jo et problem, som gang på gang bliver taget frem her fra talerstolen, og når de forskellige foreninger osv. i områderne holder deres årsmøder, går alle politikere på talerstolen og erklærer, at det må der sandelig gøres noget ved. Men hvis en familie er parat til at flytte med børnene ud fra stenbroen og have et par høns gående og dyrke fire rækker økologiske gulerødder for at få økonomien til at hænge sammen, kan det ikke nytte noget, at de i et så kraftigt omfang bliver straffet af skattemyndighederne.

Sidste gang, vi havde forslaget til første behandling, fremførte ikke mindst SF og til dels også Enhedslisten det rigtige synspunkt, som Fremskridtspartiet fuldstændig står bag, at vi ikke skal lave en lovgivning, der kan misbruges til, at herregårde og alt muligt andet lige pludselig skal vurderes efter bondegårdsreglen. Her efterlyste jeg nogle konkrete forslag til, hvilke værneregler der skal være, men der var tavshed fra både SF's og Enhedslistens side.

Jeg kan ikke forstå, at SF er så passive i denne sag, for mange af de mennesker er jo i virkeligheden SF's kernevælgere. Den sag, jeg kæmper for med forslaget her, er en sag for SF's kernevælgere. Det er ikke Fremskridtspartiets vælgere, der bor og dyrker økologiske gulerødder i de nedlagte husmandssteder, og derfor undrer det mig, at SF ikke med det netværk, SF jo trods alt har, er i stand til at komme med kvalificerede bud på, hvordan værnereglerne skal være.

De forslag fra bilag 5 fra sidste behandling, der blev kommenteret af skatteministeren og er nævnt i bemærkningerne, er nogle værneregler, som Fremskridtspartiet forsøgte at formulere. Men hvis ikke de er formuleret korrekt, hvis skatteministeren forventer, at de giver administrativt kaos eller tilsvarende, må jeg nødvendigvis holde spejlet op for skatteministeren og SF's ordfører og spørge, hvad det så er der skal til, for det er jo lidt fattigt at stå og erklære, at der er nogle problemer uden så at være i stand til at komme med et kvalificeret bud på, hvordan de bliver løst.

Jeg er enig med SF's ordfører, hr. Aage Frandsen, i, at det vil være klogt at tage tingene i to tempi. Der er løsningsmuligheder, som allerede ligger klar i skrivebordsskufferne ovre

hos skatteministeren, så lad os tage og få dem gennemført, sådan at de mennesker kan se en ende på deres problemer, frem for at det skal vikles ind i den meget store, og jeg kan forestille mig, ret komplicerede lovgivningsproces, vi skal have i næste samling omkring hele vurderingssystemet, hvor det her så i stedet for at være noget, der er særskilt fokus på, blot bliver tre linjer eller tre paragraffer i en større lovgivning.

Det Radikale Venstres ordfører var meget optaget af, at vi har et vurderingssystem og vi har nogle myndigheder, der går ind og foretager den her vurdering. Jeg er nødt til at sige til Det Radikale Venstre, at det er fint at have tillid til vurderingssystemet, men erfaringen, som vi har beskrevet i bemærkningerne, viser jo, at der i allerhøjeste grad er et element af tilfældigheder. Alene det forhold, at der er to amter, Frederiksborg Amt og Fyns Amt, som har en helt anden behandling af de her sager end resten af landet, vidner jo om, at der er brug for, at Folketinget udstikker nogle retningslinjer, frem for at det er Landsskatteretten, der skal lovgive, og det er jo det, der er tilfældet i øjeblikket. Praxis bygger på landsskatteretsdomme, og det er utilfredsstillende, når disse landsskatteretsdomme så ikke efterleves 100 pct. alle steder. Derfor bør det være sådan, at det er Folketinget, der går ind og klart definerer, hvordan reglerne skal være.

Endelig var Enhedslistens ordfører, hr. Frank Aaen, enig i, at der er et problem, men han mente ikke, at det lige præcis var Fremskridtspartiets løsningsforslag, der er det rigtige. Dertil er kun at sige, at fra Fremskridtspartiets side er vi så pragmatiske og liberale og fleksible, at vores fornemste pligt er at få løst problemet på en tilfredsstillende måde. Det gør ikke noget, at der ikke står Fremskridtspartiet øverst på det forslag, der bliver vedtaget. Af de mere end 360 sager, Fremskridtspartiet i salen, i Finansudvalget og andre steder har haft held til at få vedtaget siden 1988, er det kun en brøkdel, hvor Fremskridtspartiets navn står øverst, og det har vi det helt fint med. Så hvis skatteministeren fremsætter et forslag og SF og Enhedslisten er mere trygge ved at stemme for et forslag, hvor der står skatteministeren som forslagsstiller, er det helt fint for os. Det er også derfor, vi har fremsat det her som et beslutningsforslag og ikke som et lovforslag.

Vi vælger at tage denne første behandling og de åbninger, der er blevet udvist, som tegn på,

at der nu sker noget, og vi har det glædesbudskab til de mennesker, der føler, de er kommet i klemme, at tredje gang viste sig også i denne sag at være lykkens gang.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er ikke, fordi det er Fremskridtspartiets forslag, at vi har de forbehold over for det. Det er det slet ikke. Det er, fordi vi mener, at hvis man gennemfører det, som det står her – og så skal der i øvrigt bagefter også laves lovforslag ud fra det – får vi ikke det, der efter vores mening er det rigtige. Det er hele problemet. Vi regnede med, at udvalgsarbejdet også kunne klare det på en rimelig tid. Det kniber så lidt nu, og det er også derfor, jeg synes, det er en god ting, at skatteministeren siger: Jamen så tager vi det åbenbart i to tempi.

Det er overhovedet ikke, fordi det er Fremskridtspartiet, der har fremsat forslaget. Det er simpelt hen et spørgsmål om at lave loven ordentligt, så der ikke er noget u hensigtsmæssigt i den. Det var det ene.

Det andet, jeg godt vil sige, er, at jeg ikke ved, om det er specielt vores kernevælgere, hr. Kim Behnke har tænkt på i denne forbindelse eller i hvert fald har haft som mål. Det ved jeg ikke, og jeg er nærmest også ligeglad, for vores synspunkter er altså bestemt ud fra, hvad vi synes er rigtigt eller forkert.

En gang imellem kan det være, at det gavner hr. Kim Behnkes kernevælgere, og så er det i orden. En gang imellem gavner det andre partiers kernevælgere. Det er slet ikke det, vi tænker på, men det er da muligt, at der er en del af vores kernevælgere imellem. Jeg har nu ikke fået en hel masse henvendelser fra dem om, at det her var alle tiders forslag.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil godt lige gøre et par supplerende bemærkninger.

Først til fru Mariann Fischer Boel, som jeg tror var den første der rejste spørgsmål om sammenhængen over til landbrugsloven, som er i fødevareministerens regi.

Jeg mener faktisk ikke, det er rigtigt, at vi skal have de to love, som opfylder helt forskellige formål og har en helt forskellig opgave, til at være identiske ifølge deres definition. Jeg tror, det betyder, at mindst en af definitionerne eller mindst et af formålene vil blive forskertset, hvis det er det, man gør.

Det, der er hovedproblemet i det her, vil jeg sige til fru Mariann Fischer Boel, er jo, at vi af nogle grunde, der i hvert fald ikke er skattepolitisk begrundet, har lavet nogle regler på vurderingsområdet, der slet ikke afspejler virkeligheden, når vi taler om landbrug: Man siger i vurderingsloven, at det jordstykke, som også beboelsen ligger på, ikke vurderes højere end almindelig landbrugsjord, og det er jo sådan set dér, hunden ligger begravet i det her. I fortiden er det også på det her skattepolitiske felt lykkedes bl.a. Venstre – og selv om jeg ikke har researchet meget i historien, ville jeg tro, at hvis det er en ære, kan æren tilskrives Venstre mere end nogen andre – at få lavet en regel, der ikke kan undviges og stort set betyder, at landbruget ikke bidrager med skatter.

Man kan sige, at der jo er flere løsningsmuligheder her. Hvis det her var et tilbud fra Venstre om, at vi skal behandle det jordstykke, som knytter sig til landbrugsejendommens stuehuse, hvor der jo også er en byggeret på samme måde som alle andre steder, er vi langt hen ad vejen ude over problemet, og hvis det var sådan, fru Mariann Fischer Boel skulle forstås, synes jeg da, det var en spændende tanke.

Det, jeg har sagt her, er, at det er klart, at det er lige så forkert, når vi ser en landbrugsejendom med et ikke helt ubetydeligt jordtilliggende som rent faktisk kun opfylder et beboelsesformål, at man så tæller hele det tilhørende jordtilliggende med i grundværdien og dermed også i den nye ejendomsværdibeskatning. Det er selvfølgelig lige så forkert, og det er derfor, jeg har sagt, at jeg mener, der er en måde at løse det på. Jeg har tilbudt Folketingets partier, at jeg meget gerne vil drøfte med dem, hvordan vi så konkret skal håndtere det, og om vi skal fremsætte forslag i denne samling. Jeg har forstået, at hvis vi kan håndtere det, uden at det skaber besværligheder, problemer eller bliver uoverstigeligt på grund af det arbejde, der i øvrigt foregår i udvalget, vil et flertal ønske, at der fremsættes et forslag allerede i denne samling. Det vil jeg bestrebe mig på, og jeg vil selvfølgelig tage kontakt til partierne og prøve at se, om ikke jeg kan opfylde det ønske fra partierne.

Jeg kan så heller ikke lade være med at sige til Venstres og De Konservatives ordførere, at det måske ingen helt dum idé var, om man holdt lidt bedre kontakt til sine vurderingsfolk. Man kan godt få en betydelig saglig viden fra de folk, der er ude at foretage det her i praksis, og det, jeg har hørt, er i hvert fald, at de mener,

det vil være helt forkert, hvis vi fulgte forslaget i den form, som Fremskridtspartiet har fremsat her.

Når hr. Kim Behnke fremstiller det, som om folk, der driver en eller anden form for reelt landbrug, ikke bliver behandlet som reelle landbrugere, er det ikke rigtigt. Men jeg vil ikke afvise, at han, der har de der fire rækker gulerødder, som hr. Kim Behnke nævner, og de 10 høns, ikke anses for at have nogen egentlig landbrugsbedrift. Det er nu også spørgsmålet, om det ville være helt rimeligt. Vi kan sige, det ville i hvert fald blive nogle meget dyre høns. De ville forrente sig virkelig godt. De behøvede ikke lægge æg, hvis man kunne abonnere på de regler på det her felt.

Derfor stadig væk, som jeg signalerede allerede ved starten af denne debat, åbenhed over for, at vi finder en løsning på det konkrete spørgsmål. Men jeg mener da til gengæld også, at det er vigtigt, man forholder sig til den kendsgerning, at problemerne her ikke er skabt ved, at vi har givet landbruget en skidt behandling, men ved, at vi har givet landbruget en for god behandling i forhold til det, der er virkeligheden, nemlig de faktiske priser, som under alle andre forhold er det, der er bærende for, hvad man skal vurdere ting til i vurderingsloven.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Nu skal jeg ikke forlænge debatten, men jeg synes, ministeren prøver at tale sig ud af problemerne.

Det, Venstre har bedt om, er ikke identiske lovforslag på skatteministerens område og på fødevareministerens område, men blot om en vis korrespondance mellem de to områder, for ministeren må jo være klar over, at det ikke er praktisk, når to sæt lovforslag modarbejder hinanden. Jeg finder det besynderligt, at man ikke fra fødevareministerens side er parat til at aflyse landbrugspligten, hvis en ejendom bliver vurderet som parcelhus. Det er ikke muligt i dag.

Så vil jeg godt sige med hensyn til landbrugspligten: Jeg mener, det er vigtigt, at man får aflyst landbrugspligten, hvis det ikke er et landbrug, for ellers kan man reelt stå i den situation, at et parcelhus kan gøre en fortrinsstilling gældende til landbrugsjord, der skal handles i et område, f.eks. hvis beboeren har været beskæftiget ved landbruget nogle år tidligere. Det er afsindig uhensigtsmæssigt. Det er det,

jeg beder ministeren om at koncentrere sig lidt om. Der er altså mange andre problemer i diskussionen om landbrugspligten.

Jeg vil godt sige til ministeren, at hvis jeg på Venstres vegne har givet tilsagn om, at vi for landbruget som helhed vil gå ind og kigge på vurderingen af de grunde, som stuehusene ligger på, tror jeg, ministeren har hørt helt forkert.

Selvfølgelig har vi kontakt til vores vurderingsfolk i baglandet, og det er jo også derfor, vi har sagt: Det her skal vi bare have løst på en fornuftig måde. Det har ministeren givet tilsagn om i dag, og det er vi godt tilfredse med.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg skal heller ikke trække debatten voldsomt i langdrag, men jeg kan ikke lade være med at sige til fru Mariann Fischer Boel, at hvis det er sådan, at konsekvensen var, at man der, hvor en ejendom i vurderingslovens forstand blev betragtet som en beboelse, automatisk fjernede landbrugspligten fra den pågældende ejendom, ville det betyde, at man kunne få ganske betydelige arealer, hvor der ikke var landbrugspligt på jorden, med det, der følger med det.

Jeg tror nu, at fru Mariann Fischer Boel måske også lige skulle veksle ord med sit landbrugsbagland om, hvorvidt de vil anse det for at være hensigtsmæssigt. Jeg er ikke helt sikker på, at hvis fru Marianne Fischer Boel og jeg fik sat os ned, kigget hinanden i øjnene og snakket det igennem, ville vi være så uenige.

Jeg tror ikke, det ville være hensigtsmæssigt, at vi så havde 5 ha liggende her og 5 ha liggende der, eller hvor meget det nu kunne komme op på i den her sammenhæng, der så blev frijord uden nogen landbrugspligt. Det ville jeg synes ville være et meget betænkeligt skridt at tage, men vi har den regel i dag, at man op til de 2 ha selv kan vælge mellem $\frac{1}{2}$ og 2, og det betyder så selvfølgelig, at man også kan få fjernet landbrugspligten. Men hvis det er sådan, vi går væsentlig højere op på det område der, bliver det jo altså ganske betydelige arealer, som vi fjerner landbrugspligten fra, og det er jord, som først og fremmest står til rådighed for landbrug. Det ville jeg nok, ikke med skatteministerkasketten på, men sådan helt generelt advare imod.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 55:

Forslag til folketingsbeslutning om beskatning af Europa-parlamentarikeres frynsegoder.

Af Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.
(Fremsat 19/11 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Forslaget pålægger regeringen at tage de nødvendige initiativer, som sikrer, at der sker beskatning af Europa-parlamentarikeres overskud på rejser m.v. i lighed med øvrige lønmodtagere i Danmark.

De danske medlemmer af Europa-Parlamentet er som udgangspunkt fuldt skattepligtige i Danmark og underlagt de danske regler for beskatning af vederlag, honorar m.v., som de modtager fra Danmark. Det betyder, at det vederlag, der udbetales af den danske stat til de danske Europa-parlamentarikere, som svarer til folketingsmedlemmernes grundvederlag, er skattepligtigt. Også den pension, som de danske parlamentarikere får fra Danmark efter de samme regler, som gælder for folketingsmedlemmer, er skattepligtigt.

Herudover får parlamentarikerne udbetalt en række forskellige godtgørelser fra Europa-Parlamentet til dækning af nærmere bestemte omkostninger, som parlamentarikere har i forbindelse med udførelse af arbejdet i Parlamentet.

Der er f.eks. tale om godtgørelse for generelle udgifter til dækning af kontorhold, telefon, kortere rejser i egen medlemsstat. Desuden udbetaler Parlamentet rejsegodtgørelse, dagpenge til dækning af udgifter til rejser samt hotel og mål-